

погали слънцето . . . Тъй душата ви ще добие крила, умътъ ще помждрѣй, а въ гърди ще цвѣнать цвѣтя,

Пантелей говорѣше, а очитѣ му се разпалѣха, ко-сата се ежеше отъ вълнение, лицето бледнѣеше . . .

Младитѣ го гледаха и не вѣрваха очитѣ си. Ни-кога не бѣше имъ говорилъ така.

. . . — Пъкъ и нощемъ, кога не ви се спи, не забра-вяйте да навестите полето . . . Нощта въ Добруджа е гатанка. Всѣка звезда шепне потайна приказка. Лу-ната е като прозорецъ, презъ който се вижда какво става въ небето. А това що става по небето е знаме-ние за земята . . . Мравкитѣ, полскитѣ мишки, птицитѣ разбиратъ знаменията повече отъ хората.

— Я-я-я! — възкликна Боянъ

— Тъй зеръ. Ей, като бѣхте изъ нивята, разбрахте ли, защо мравуняцитѣ сж тъй голѣми тая година? Защо щъркелитѣ не дочакаха деня на светого Мака-вея тая година, а почнаха да отлитатъ?

— Защо? — запита Боянъ.

— Защото нѣкакво зло ни чака. Тѣ, мравкитѣ, щъркелитѣ го разбиратъ по-добре отъ хората и не чакатъ.

Боянъ и Стойко се спогледаха насмѣшливо. А Пантелей, като махна ржка завърши: — Хайде сега съ здраве. Азъ ще ида да ношувамъ подъ нѣкой купень. Каквото разбера по звездитѣ — утре ще ви кажа.

Пантелей се отдалечи. Високата му снага се по-тули въ здрача, а двамата другари застанали на пжтя дълго гледаха подире му, подадени на извикани мисли, чути отъ Пантелея.

Х.

Привърши ли се жътва, ето започна возидба. Се-лото се потули срѣдъ високо вдигнатитѣ купни отъ снопи. Още отъ тъмни зори заскрибуцватъ колата, та до късна вечеря. И кога всичката храна се склади на купни и харманитѣ се изтешатъ — започва вършитба.